

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **I. W.**, zastoupen JUDr. Tomášem Chlebikem, advokátem se sídlem Karola Sliwky 5, Karviná, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2015, č. j. 27652/DS/2015/Kj, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 1. 2017, č. j. 28 A 14/2015 – 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Hradce Králové (dále též jen „magistrát“) rozhodnutím ze dne 30. 9. 2015, č. j. P/2531/2015/OS1/Hej, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se měl dopustit tím, že dne 10. 8. 2015 v 19:50 hod byl jako řidič osobního motorového vozidla značky Ford Focus, registrační značky X, kontrolován hlídkou Policie ČR na pozemní komunikaci v Hradecké ulici v Hradci Králové. Při této kontrole byl vyzván, aby se podrobil vyšetření soupravou DrugWipe5S ke zjištění přítomnosti jiných návykových látek, čemuž se podrobil s pozitivním výsledkem na látku Amphetamines/Methamphetamines. Žalobce

přiznal užití skleničky vodky s krystalem pervitinu v době od 18:15 do 18:20 hod dne 24. 7. 2015. I přes výzvu a poučení zasahujících policistů se odmítl podrobit lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem, čímž porušil povinnost § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu. Žalobci byl na místě odebrán řidičský průkaz. Magistrát žalobci uložil pokutu ve výši 25.000 Kč, zákaz řízení motorových vozidel v délce 16 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl.

[2] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji jako nedůvodnou zamítl. Soud se obsáhle vypořádal s námitkami žalobce proti postupu a rozhodnutí odvolacího orgánu. Konstatoval, že ačkoliv bylo rozhodnutí žalovaného místy strohé a stručné, vyloučil jeho nepřezkoumatelnost, a to ve všech namítaných ohledech. Zejména pak zdůraznil, že ačkoliv úřední záznam sám o sobě nemůže sloužit jako důkazní prostředek, nebyl v žalobcově případě jediným použitým důkazním prostředkem. Na úředních záznamech navíc figuruje podpis žalobce, kterým stvrzuje jejich pravost a pochopení poučení. Správní spis obsahuje fotografii pořízeného testu DrugWipe5S, kterým byla zjištěna přítomnost jiné návykové látky. Soud neshledal pochybení v postupu správních orgánů, které nevyslechly zasahující policisty, neboť předloženými důkazy byl skutkový stav náležitě zjištěn a bylo postaveno na jisto, že žalobce spáchal přestupek, jenž mu byl kladen za vinu. Zároveň soud odmítl pochybení správních orgánů při namítaném odepření práva žalobce zúčastnit se ústního jednání před orgánem prvního stupně, který provedl jednání bez přítomnosti žalobce za splnění zákonem stanovených podmínek, neboť se žalobce řádně a včas neomluvil z nařízeného jednání.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) řádně a včas kasační stížnost, a to z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Rozsudek krajského soudu je dle stěžovatele stěží přezkoumatelný, neboť se podrobně nezabýval jednotlivými v žalobě namítanými důvody nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, ale odkázal pouze na jednotlivé strany rozhodnutí, aniž by zdůraznil alespoň základní myšlenky z odůvodnění. Krajský soud pak pochybil, pokud nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného neshledal a pro tuto vadu jeho rozhodnutí nezrušil.

[4] Dle stěžovatele se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami [zejména s námitkou nepřezkoumatelnosti, projednání v nepřítomnosti stěžovatele, nevyslechnutí policistů a dalšími odvolacími námitkami označenými v odvolání i žalobě pod písmeny D) – H)]. Magistrát pak dle stěžovatele nesprávně uložil sankci za zcela odlišný přestupek, než je odmítnutí podrobit se lékařskému vyšetření. Stěžovatel dále namítá absenci výzvy zasahujícího policisty, aby se podrobil lékařskému vyšetření spočívajícímu v odběru biologického materiálu. Tím nemohla být dle stěžovatelova názoru naplněna skutková podstata přestupku dle §125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, kde je předchozí

výzva oprávněné osoby výslovně požadována. Dále stěžovatel namítá, že je vadné odůvodnění rozhodnutí orgánu prvního stupně.

[5] Vady řízení před správními orgány stěžovatel shledává ve dvou bodech. Prvně v tom, že se nemohl zúčastnit ústního jednání před správním orgánem, ačkoliv se řádně a včas omluvil. Z důvodu procesní ekonomie a své vstřícnosti navrhoval přesun jednání na jiné datum, při kterém by měli být vyslechnuti zasahující policisté, a tím by tedy nemuselo být nařizováno více jednání ve věci. Stěžovatelův zástupce pro řízení před správním orgánem odeslal dne 31. 8. 2015 e-mail s omluvou, že se stěžovatel nedostaví na plánované jednání dne 2. 9. 2015 ve 12:30 z důvodu, že jsou mu všechny skutečnosti známé a bez nařízeného výslechu zasahujících policistů pro něj nemá smysl se na takové jednání dostavit. Plnou moc doložil zástupce emailem 2. 9. v dopoledních hodinách. Na podporu svých argumentů stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2015 č. j. 2 As 77/2015 – 13. Vadu řízení dále spatřuje v nevyslechnutí zasahujících policistů. Stěžejní námitkou je, že nebyl autoritativně vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření. Policisté mu doporučili, aby vyšetření odmítl a vyhnul se tak podezření ze spáchání trestného činu, pokud by mu větší množství amfetaminu v krvi zjistili. Stěžovatel uvádí, že je *„mladý kluk, který dosáhl pouze základního vzdělání“*, proto bez většího váhání podepsal úřední záznam a věřil tvrzení policistů a nezamýšlel se nad důsledky z toho plynoucími. Výslechem nepřipravených policistů mělo být zjištěno, že k výzvě stěžovatele oprávněnou osobou nedošlo. Krajský soud dle stěžovatele tyto žalobní body posoudil nesprávně, a tím zatížil své rozhodnutí nezákonností.

[6] Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu a rozhodnutí odvolacího správního orgánu zrušil.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, která je založena jednak na tom, že krajský soud nevypořádal žalobní bod namítající nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, a dále na tom, že přezkoumal rozhodnutí správního orgánu, které je nepřezkoumatelné. Tato kasační námitka není důvodná.

[11] Dle judikatury Nejvyššího správního soudu je rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci

stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, či není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (srov. rozsudky NSS ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 28. 7. 2004, č. j. 4 Azs 165/2004 - 36, č. 378/2004 Sb. NSS, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 – 62, aj.). Krajský soud se na s. 6 – 7 svého rozsudku námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů věnoval; vysvětlil, jak se správní orgány vyjádřily k jednotlivým odvolacím námitkám. Tyto námitky (uplatněné též jako námitky žalobní) následně na s. 7 – 12 napadeného rozsudku podrobně vypořádal, přičemž uvedl, proč nepovažuje stěžovatelovu žalobní argumentaci za důvodnou. Ostatně sám stěžovatel v kasační stížnosti se závěry vyslovenými krajským soudem k jednotlivým žalobním námitkám věcně polemizuje; je tedy zjevné, že se k nim krajský soud přezkoumatelným způsobem vyjádřil.

[12] Judikatura za nepřezkoumatelný považuje též rozsudek, kterým krajský soud přezkoumá rozhodnutí žalovaného, které pro chybějící odůvodnění přezkoumání nebylo vůbec způsobilé (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 – 91). Ani touto vadou nepřezkoumatelnosti není napadený rozsudek krajského soudu zatížen.

[13] Nejvyšší správní soud předestírá, že správní řízení se posuzuje jako celek (např. nález Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02 nebo rozsudek Nejvyšší správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007 – 98). Přestože lze přisvědčit argumentaci stěžovatele, že rozhodnutí odvolacího orgánu je místy strohé, není povinností orgánů veřejné moci odpovědět na každý detail, ale postačí, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka. Z rozsudku Nejvyšší správního soudu ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 144, vyplývá: *„[P]řestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka“*. K výše uvedenému tedy postačí, pokud se orgán vyjádří tak, že se se závěry nižšího správního orgánu ztotožňuje. K nepřezkoumatelnosti obecně Nejvyšší správní soud dodává: *„[N]epřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, případně kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75). Stejné principy lze uplatnit i pro rozhodnutí správních orgánů. Takovýchto chyb se ovšem orgán I. ani II. stupně nedopustil. Samotný nesouhlas stěžovatele se závěry krajského soudu o přezkoumatelnosti rozhodnutí odvolacího orgánu, nemůže zakládat nezákonnost jeho rozsudku.

[14] Rozhodnutí je dle názoru stěžovatele nezákonné proto, že nebyla naplněna skutková podstata předmětného přestupku, neboť nebyl řádně vyzván k podrobení se

lékařskému vyšetření. Přestupek, kterého se stěžovatel měl dopustit, vymezuje zákon v § 125c odst. 1 písm. d) takto: *„Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou"*. Povinnost stanovená § 5 odst. 1 g) poté zní: *„Řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem (dále jen „jiná návyková látka")"*. Taková výzva by měla být činěna pouze v případech, kdy je důvodné podezření, že alkohol či jinou návykovou látku před řízením motorového vozidla řidič požil (srov. rozsudek Nejvyšší správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009 – 72, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2016, č. j. 2 As 146/2015 – 45, č. 3441/2016 Sb. NSS). Důvodné podezření policisté opírali o výsledky DrugWipe testu. Fotografie výsledku je součástí spisového materiálu. Skutečnost, že stěžovatel měl v těle byť stopové prvky amfetaminu, v žádném stupni řízení nikdy nezpochybňoval.

[15] Úřední výzva je charakteristická svojí neformálností a fakticitou. Bývá vyslovena nebo projevena při výkonu pravomoci úřední osoby a musí být v souvislosti s tímto výkonem. Podstatným je proto obsah, nikoliv forma takové výzvy. Ze spisového materiálu vyplývá, že stěžovatel byl minimálně písemně vyzván po provedení testu na přítomnost jiné návykové látky, aby se podrobil lékařskému vyšetření za účelem odběru biologického materiálu. O následcích neuposlechnutí takovéto výzvy byl písemně poučen. Vše stvrdil svým podpisem, a to jak na listu poučení, tak poté na úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholu nebo jiné návykové látky. Na úředním záznamu před svým podpisem vlastnoručně připojil následující prohlášení: *„Úřednímu záznamu a poučení rozumím a nežádám jeho změnu a doplnění a lékařské vyšetření spojené s odběrem krve a moči odmítám"*. Stěžovatel ve svých podáních opakovaně zdůrazňuje, že zasahujícími policisty nebyl autoritativně vyzván a bylo mu doporučeno, aby raději odmítl vyšetření, u kterého by se případně vystavoval nebezpečí spáchání trestného činu při prokázání většího množství jiné návykové látky, a ať „přistoupí pouze na přestupek". Ze shora uvedených podkladů, které jsou součástí správního spisu, však jednoznačně vyplývá, že k autoratitivní výzvě ze strany zasahujících policistů došlo.

[16] Stěžovatel svým vlastnoručním podpisem na písemném poučení a úředním záznamu připojeným prohlášením stvrdil, že je obeznámen se všemi důsledky pro něho plynoucími. Námitka, kterou se stěžovatel snažil v pozdějších řízeních činit rozpornou pravost těchto listin, proto není přiléhavá. Stejně tak se nejde ztotožnit s fabulací v kasační stížnosti, kde je uvedena domněnka: *„[P]okud by jej* (policisté) *autoritativně vyzvali, máme za to, že by se vyšetření podrobil"*. Zákon pro výzvu k podrobení se vyšetření nepředepisuje žádnou striktní formu. Dle přesvědčení soudu byl proto s ohledem na vše shora uvedené stěžovatel k podrobení se vyšetření řádně vyzván. Pokud nepochopil stěžovatel obsah této výzvy, neměl podepisovat poučení o následcích, natožpak vlastními slovy odmítat podrobení se lékařskému vyšetření.

[17] V kasační stížnosti stěžovatel navíc uvádí, že *„[J]e mladý kluk, který dosáhl pouze základního vzdělání [...], a proto se rozhodl rady vzdělanějších a znalejších policistů akceptovat"*.

Argument základním vzděláním je v tomto ohledu nepřiléhavý. Každá svéprávná osoba odpovídá za své dobrovolně učiněné jednání a nese za ně následky. Tím spíše je tato argumentace lichá co do povinností řidiče motorového vozidla, se kterými stupeň dosaženého vzdělání nijak nesouvisí; tyto povinnosti stíhají všechny řidiče stejně.

[18] Nezákonnost rozhodnutí správních orgánů také stěžovatel shledává v tom, že správní orgány odmítly předvolat a vyslechnout zasahující policisty. Pouze úředními záznamy dle stěžovatele nemůže být prokázáno spáchání přestupku, a správní orgán by proto měl přistoupit k výslechu svědků. Dle stěžovatele je také nedostatečně odůvodněna úvaha správního orgánu, proč se rozhodl tento navrhovaný důkaz neprovést. Stěžovatel zde odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2005 sp. zn. II. ÚS 418/03, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014 - 48.

[19] Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu je naprosto přiléhavý. Plyne z něj, že pokud správní orgán neprovede navrhovaný důkaz, musí se v odůvodnění argumentačně vypořádat s tím, proč tak neučinil. V nyní souzené věci správní orgán prvního stupně této povinnosti dostál na str. 6 svého rozhodnutí, kde uvedl, že důkaz výslechem policistů neprovede, neboť je přestupkové jednání zcela jednoznačně prokázáno. Sám stěžovatel v úředním záznamu o kontrole uvedl, že mu i obsaženému poučení rozumí, nežádá změn a doplnění a lékařské vyšetření spojené s odběrem krve odmítá. Správnost a pravdivost tohoto záznamu stvrdil na obou stranách svým podpisem. Žalovaný se k neprovedení důkazů vyjadřuje na str. 6 svého rozhodnutí, byť v obecné rovině a stroze. Vše pak obsáhle shrnuje krajský soud na str. 9 - 11 svého rozsudku. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry krajského soudu, dle kterého bylo provedené dokazování naprosto dostačující, a neshledal žádná pochybení v postupech správních orgánů. Krajský soud zcela případně zdůraznil, že judikatura ve vztahu k úředním záznamům jakožto použitelným důkazům prošla značnou změnou. Stejně jako krajský soud i Nejvyšší správní soud odkazuje v tomto směru na usnesení Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2014, sp. zn. III. ÚS 1838/14: *[D]okumenty obvykle obsažené v příslušném spisu (tj. oznámení o přestupku spolu s úředním záznamem o podezření z přestupku, záznam o přestupku, ověřovací list k radarovému zařízen, výpis z evidenční karty řidiče) zpravidla postačují k vydání rozhodnutí o spáchání či nespáchání přestupku [...]. Další dokazování je pak potřeba provádět pouze v případech, kdy z účastníkem řízení uplatněných námitek vyplývají důvodné pochybnosti o správnosti výroku o vině či trestu.* Závěry o absolutní nepřípustnosti úředního záznamu jakožto důkazu jsou již dnes překonané; to samozřejmě neznamená, že by se mělo o přestupku rozhodovat pouze a jen na základě úředního záznamu, např. o podání vysvětlení. V nyní souzené věci však měly správní orgány hned několik důkazů k dispozici. Ve správním spisu je založen úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy, doplněný prohlášením a vlastnoručně podepsaný stěžovatelem. Ke zmíněnému úřednímu záznamu je přiložena fotografie DrugWipe testu, který potvrzuje přítomnost drogy.

[20] Ustanovení § 3 správního řádu zní: „*Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2*“. K jeho výkladu se judikatura již mnohokrát vyjádřila. V rozsudku ze dne 31. 5. 2017, č. j. 2 As 287/2016 – 23, Nejvyšší správní soud dovodil: „*Pokud zjištění skutkového stavu dosahuje takové úrovně, že o*

skutkovém stavu neexistují žádné důvodné pochyby a případné další dokazování by již jen mohlo potvrdit okolnosti osvědčené předchozím dokazováním, je další dokazování nadbytečné. Správní orgány vycházely při svém rozhodování z dostatečného množství podkladů, které byly vzájemně souladné a v rozhodných aspektech nevykazovaly žádných rozporů". I v nyní souzené věci zjištění skutkového stavu dosáhlo takové úrovně, že o něm neexistovaly žádné důvodné pochyby. Další dokazování výslechem svědků (policistů) by bylo, a v tom se Nejvyšší správní soud shoduje s krajským soudem, nadbytečné.

[21] Další kasační námitkou je údajně chybná formulace uložené sankce. Dle stěžovatele z odůvodnění rozhodnutí (v části týkající se sankce) vyplývá, že správní orgán hodnotil jiného přestupku (konkrétně řízení pod vlivem návykové látky), než za který byl shledán vinným, tedy odmítnutí podrobit se lékařskému vyšetření. Správní orgán jednání stěžovatele ve vztahu k ukládané sankci hodnotí na str. 7 svého rozhodnutí, kde uvedl: „*Správní orgán zdůrazňuje nebezpečnost jednání řidiče, který porušil hrubým způsobem pravidla provozu na pozemních komunikacích, kdy se odmítl jako řidič vozidla podrobit na výzvu policisty vyšetření podle zvláštní právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem, čímž zákon o silničním provozu chrání bezpečnost a zdraví osob pohybujících se po komunikacích, či v její blízkosti*". Nelze proto přisvědčit argumentaci stěžovatele, který pro své tvrzení účelově vybírá útržky z téže pasáže. Z výroku (který je pro vinu a uložení sankce stěžejním) i odůvodnění je nade vše jasné, kterého přestupku se stěžovatel dopustil.

[22] Soud se dále zabýval námitkou vad v předcházejícím řízení, které měly spočívat v odepření práva stěžovatele zúčastnit se ústního jednání před správním orgánem I. stupně. Stěžovatel byl předvolán k ústnímu jednání na den 2. 9. 2015. Předvolání mu bylo doručeno dne 17. 8. 2015. Dne 31. 8. 2015 odeslal správnímu orgánu prostřednictvím svého zástupce omluvu z jednání s žádostí o přesun termínu na jiný. V této žádosti současně uvedl: „*tímto omlouvám zmocnitele z jednání nařízeného na 2. 9. 2015, neboť bez konfrontace s policisty je pro nás jednání bezpředmětné*".

[23] Ustanovení § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, umožňovalo konání ústního jednání bez přítomnosti obviněného, pokud se řádně předvolaný nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Řádně předvolaný účastník je ten, kterému je dle § 59 správního řádu, předvolání doručeno do vlastních rukou alespoň pět dní přede dnem konání ústního jednání. Náležitou omluvou je taková omluva, která došla správnímu orgánu s dostatečným časovým předstihem a která byla odůvodněna důležitými důvody. Obě tyto podmínky musí být naplněny současně. Včasností se rozumí, že omluva musí být učiněna bezodkladně poté, co se obviněný dozví o závažné překážce, která mu znemožní zúčastnit se jednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2011, č. j. 2 As 36/2010 – 58).

[24] Otázku závažnosti důvodu omluvy si správní orgán vyhodnocuje sám (srov. rozsudek Nejvyšší správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 7 As 34/2007 – 56). V nyní posuzovaném případě stěžovateli objektivně nebránil žádný závažný důvod (neodkladné pracovní povinnosti, nemoc jeho nebo blízké osoby aj., viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2017, č. j. 6 As 151/2016 – 19), pro který by se nemohl zúčastnit ústního jednání ve věci. Nevyhovění návrhu na doplnění dokazování správním orgánem,

nemůže zakládat důležitý důvod pro nezúčastnění se ústního jednání. Ostatně je to správní orgán, který řízení vede (§ 9 správního řádu) a sám návrh na doplnění dokazování posuzuje. Stěžovatel se nezúčastnil zcela dobrovolně a vědom si toho, že jednání bude možné vést bez jeho přítomnosti. Již ze shora uvedených důvodů nemohla být stěžovatelem zaslaná omluva vyhodnocena jako náležitá (nebyla odůvodněna důležitými důvody) a nebylo tak již třeba posuzovat otázku, zda správnímu orgánu došla s dostatečným předstihem. Nutno také zdůraznit, že správní orgán není povinen obviněného vyrozumět o tom, že jeho omluvu shledal nedůvodnou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 128/2014 – 26).

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[25] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. shledal jako nedůvodnou.

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. července 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu